

N:o 111.

Af herr **J. A. Johansson** i Strömsberg, *om nedsättning i räntan å de af staten till enskilda jernvägsbolag beviljade lån.*

Den motion, jag under ett par föregående riksdagar väckt i denna kammare angående räntors nedsättande på de lån staten lemnat de enskilda jernvägsbolagen, har märkvärdigt nog båda gångerna blifvit afslagen. Visserligen är väl räntan å statsskulden, då man räknar det hela, något högre än den jag har begärt, men skilnaden är så försvinnande liten, att jag tror statens intresse borde fordra ett bifall till min motion. Jag tror också, att de enskilda jernvägsbolagen få så dyrt skatta för den rättighet de hafva att ingå på statens bangårdar, att detta borde mer än väl utfylla den högst obetydliga ränteskilnad, som möjligen skulle uppstå. Många af de enskilda jernvägarne arbeta också under så brydsamma förhållanden, att de mer än väl kunde behöfva den föreslagna lindringen. Ännu äro väl förhållandena sådana, att staten bör på allt sätt hjälpa och tillmötesgå den enskilda företagsamheten, hvilken oftast med stora ansträngningar kan få en anläggning till stånd.

Jag nämnde, att staten skulle kunna anse sig ha full ersättning, i fall nu verkligen en ränteskilnad uppstode, uti de afgifter, som de enskilda jernvägarne få erlægga för rättigheten att ingå på statens bangårdar. För att belysa detta, skall jag anföra siffror från en jernväg, hvari jag sjelf är delegare. Statslånet till denna jernväg är 300,000 kronor, och för rättigheten att ingå på statens bangård få vi årligen betala 3,000 kronor, utan att staten därför haft eller har ett enda öres utgift. Jag medger gerna, att dessa afgifter äro högst olika, ty ingen

viss grund tyckes vara följd vid deras bestämmande; men det är i alla fall en afgift, som statsverket uppbär af de enskilda bolagen.

På grund af hvad jag sålunda anført, vågar jag föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att räntan å alla de af staten till enskilda jernvägsbolag lemnade lån måtte från den 1 januari 1893 nedsättas till 4 procent, och amorteringen å samma lån utgå med $\frac{1}{2}$ procent årligen.

Stockholm den 30 januari 1892.

J. A. Johansson.

N:o 112.

Af herr **O. W. Redelius**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till lag angående ny lönereglering för rikets presterskap.*

Kongl. förordningen den 11 juli 1862 angående allmänt ordnande af presterskapets aflöning var en riktig välgerning. Den helsades därför med glädje. Den har också verkat mycket godt, hvilket allt blifvit allmänneligen erkändt.

Dock framkom redan 1872 Riksdagens lagutskott med detta uttalande: »Det hade visserligen icke varit emot god ordning stridande, om från början svenska kyrkans presterskap lika med andra statens tjenstemän fått af statsverket uppbära sin aflöning, sådan den genom allmän lag är vorden bestämd». Utskottet tillade dock: »Under en tid, då hvarje svensk undersåte måste tillhöra svenska kyrkan, var det dock utan vidare betydelse, antingen de för detta ändamål erforderliga bidrag af församlingarne erlades till statsverket eller direkt till presterskapet».